

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň JUDr. Ivety Veselé a Mgr. Zdeňky Winklerové ve věci

žalobkyně: **Vysoká škola ekonomie a managementu, a. s.**, IČO 01801376
sídlem Nárožní 2600/9a, 158 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Zástěrou
sídlem Radhošťská 1932/2, 130 00 Praha 3

proti
žalované: **Bc. Lenka M.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Martinem Kopeckým
sídlem Plynářská 671, 280 02 Kolín

o 92 000 Kč, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. srpna 2020, č. j. 28 C 236/2019-113,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 9 401,70 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Martina Zástěry, advokáta.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni 92 000 Kč (I) a žalované též uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 56 109,30 Kč (II).
2. Rozhodl tak na podkladě žaloby, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení žalované částky, a to sestávající jednak z druhé splátky studijního poplatku za první ročník studia žalované na Vysoké škole ekonomie a managementu (dále jen „VŠEM“) v rámci akademického roku 2016/2017 ve výši 20 000 Kč, dále poplatku za druhý ročník studia žalované na VŠEM v rámci akademického roku 2017/2018 ve výši 50 000 Kč a z administrativních poplatků za posunutí nebo nedodržení splatnosti daných studijních poplatků v celkové výši 22 000 Kč. Nárok odůvodnila žalobkyně tím, že žalovaná se na základě smlouvy o vysokoškolském studiu ze dne 6. 10. 2016 zavázala za své studium platit studijní a administrativní poplatky. Na základě vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu ze dne 7. 10. 2016, následnému zápisu do dvouletého navazujícího magisterského studia a prohlášení studenta se žalovaná zavázala zaplatit studijní poplatek ve výši 50 000 Kč za každý akademický rok, celkem za standardní dobu studia 100 000 Kč. Žalované tak vznikla povinnost uhradit studijní poplatky v akademickém roce, do kterého byl proveden zápis, a to i v případě ukončení, zanechání či vyloučení ze studia. Student totiž musí oznámit zanechání studia do 30. 6. daného roku, aby neblokoval studijní místo a kapacitu, s tím, že pro případ neprovedení elektronického zápisu studentem ve stanoveném termínu, je proveden elektronický zápis studijním oddělením na základě volné kapacity pro daný akademický rok. Žalovaná studium ukončila na podkladě své žádosti ke dni 5. 9. 2017. Před tím studijní oddělení žalobkyně nenavštívila, a i kdyby se tak stalo, nebyly naplněny požadavky na zákonem předvídané písemné právní jednání směřující k ukončení studia. Pouhým nenavštěvováním školy totiž ke skončení studia nedojde. Povinností žalobkyně proto bylo považovat žalovanou za svoji studentku a v souvislosti s tím vytvářet a zajišťovat podmínky pro úspěšný průběh jejího studia, zejména vhodné prostory, personální předpoklady, učební pomůcky atp. Naopak, pokud by žalobkyně pouze na základě toho, že žalovaná přestala docházet do školy či plnit své povinnosti, byla těhotná či neměla na zaplacení školného, přestala žalovanou posuzovat jako studenta, porušila by tím povinnost vyplývající ze zákona. Je nutno klást k tíži žalované, že se rozhodla zůstat pasivní a nečinit žádné kroky doufajíc, že dojde k jejímu vyloučení ze studia. Systém studia na VŠEM je však takový, že pro případ nesplnění studijních podmínek v rámci jednoho akademického roku má student možnost tyto podmínky splnit a předměty absolvovat v roce následujícím. Je tak zcela běžné, že se zkoušky plní se zpožděním, studijní a zkušební řád požadavky vyplývající ze studijního programu v souvislosti s ukončením studia nestanovuje, přičemž ani rektor na základě zmocnění žádné tyto požadavky nestanovuje. Vysoké škole je tak vnitřními předpisy umožněno, aby studenty zapsala do dalšího ročníku, pokud je pro ně místo, i když nesplňují podmínky pro zápis samotný. Nelze proto dovozovat, že kdykoliv student nesplní opravný termín zkoušky, tak je jeho studium ukončeno; má totiž možnost studijní povinnost splnit v náhradním termínu, pokud nebyly, například vyčerpány pokusy zkoušky, ale tuto splnit v dalším roce. Žalovaná tak měla a mohla rozumně očekávat, že studium, kterého řádně nezanechala, ani ho nepřerušila, bude nadále pokračovat. Za nedodržení řádného termínu splatnosti studijních poplatků pak je povinna zaplatit i příslušné administrativní poplatky. Ty nastávají automaticky bez žádosti při nedodržení termínu splatnosti a mají za cíl náhradu škody a nepochybně i sankční funkci.
3. Žalovaná v rámci procesního stanoviska navrhla žalobu zamítnout. Uvedla, že smlouvu o vysokoškolském studiu považuje za relativně neplatnou, když bylo dle zákona možné doručit rozhodnutí o přijetí ke studiu uchazeči prostřednictvím elektronického informačního systému, jen pokud tak stanoví vnitřní předpis vysoké školy a uchazeč s tímto způsobem doručení předem na přihlášce souhlasil. Žádný takový souhlas žalovaná však na přihlášce nedala. Druhou splátku za studium neuhradila, avšak o neschopnosti uhradit ji studijní oddělení informovala již dne

3. 1. 2017. V lednu 2017 totiž zjistila, že je těhotná. Na studijním oddělení se proto radila, jak postupovat dál, žádnou radu však neobdržela. S ohledem na těhotenství se pak žalovaná nemohla účastnit prezenční formy výuky a de facto ani nezačala plnit své studentské povinnosti. Ve druhém semestru vysokou školu nenavštěvovala. Přesto žalobkyně automaticky žalovanou přihlásila do dalšího ročníku studijního programu pro akademický rok 2017/2018, a to navzdory tomu, že z pohledu žalobkyně žalovaná dlužila 20 000 Kč na poplatek za studium v prvním ročníku. Nesložila ani jedinou zkoušku, nenavštěvovala žádné přednášky a sama se do druhého ročníku nezapsala. S automatickým zápisem pak žalovaná vyslovila nesouhlas a požádala o zanechání studia. Nadto automatický zápis se týká pouze zápisů předmětů, nikoliv zápisu studentů do dalšího ročníku. Automatické přihlášení studenta k dalšímu studiu školou bez vědomí studenta je v rozporu s platnou legislativou a též dobrými mravy. Podle studijního a zkušebního řádu, neuspěje-li student ani v rámci opravných termínů, nesplnil podmínky pro pokračování studia na VŠEM a studium je bez náhrady ukončeno. Žalovaná tak nemohla rozumně očekávat, že namísto ukončení jejího studia dojde k zápisu do dalšího akademického roku. Sankce za včasné neuhrazení poplatků žalovaná označila za drakonické s tím, že o posunutí splátky ani nežádala, neboť nebylo za co platit.
4. Soud po provedeném dokazování dospěl k následujícímu skutkovému stavu věci. Žalovaná dne 6. 10. 2016 stvrdila svým podpisem prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na VŠEM a tím se zavázala v průběhu studia dodržovat, mimo jiné, vnitřní předpisy žalobkyně. Zavázala se tak uhradit studijní poplatky za dobu svého studia ve výši stanovené nařízením rektora VŠEM. Zavázala se dále k úhradě veškerých studijních a administrativních poplatků ve stanovené výši a termínech splatnosti u cenové úrovně Premium exkluziv v akademickém roce, do kterého byl proveden zápis, a to i v případě ukončení, zanechání nebo vyloučení ze studia. V prohlášení studenta pak vzala na vědomí a souhlasila s tím, že jí případná neúčast na výuce nebo kontrola studia, případné zanechání, ukončení, přerušování nebo vyloučení ze studia nemůže výši nákladů, které VŠEM se zajištěním výuky a garancí příslušného studijního místa má, nijak ovlivnit. Uvedené skutečnosti výši poplatků a závazků jej uhradit nemění. Dle prohlášení studenta pak ukončení studia z důvodu na straně žalované před termínem řádného ukončení studia nemá vliv na její závazek zaplatit plnou výši studijních poplatků za celou standardní dobu studia. V případě ukončení studia před úhradou plné výše studijních poplatků se totiž žalovaná zavázala k doplacení rozdílu mezi celkovou výši studijních a administrativních poplatků a již skutečně zaplacených splátek. V prohlášení studenta pak bylo též uvedeno, že zanechání studia je možné pouze na základě žádosti zaslané prostřednictvím SIS VŠEM, a že neplnění podmínek administrace studia žalovanou nezbavuje povinnosti úhrady studijních poplatků dle příslušné cenové úrovně za dané období. Žalovaná splnila podmínku přijetí ke studiu pro daný magisterský studijní program v prezenční formě studia, přičemž jí bylo oznámeno, že za příslušný studijní program v rámci cenové úrovně Premium činí studijní poplatek za rok částku 50 000 Kč, celková cena za standardní dobu studia činí 100 000 Kč. Dále soud prvního stupně, konstatoval, že výše studijních poplatků vyplývá z nařízení rektora 01/2015 - platby a rozdělení studijních poplatků. V čl. 3 odst. 1 citovaného nařízení tak bylo stanoveno, že pro případ nedodržení podmínek splatnosti školného je student povinen uhradit příslušné administrativní poplatky. V čl. 4 je upravena zmiňovaná forma právního jednání pro zanechání studia ze strany studenta i to, že student je povinen uhradit všechny finanční závazky vůči VŠEM v akademickém roce, do kterého byl proveden elektronický zápis. Podle čl. 4 odst. 5 citovaného nařízení musí zaslat žádost student o zanechání studia před konáním elektronického zápisu na daný akademický rok, tj. do 30. 6. Dále soud prvního stupně konstatoval, že v nařízení rektora 09/2013 - posunutí splatnosti studijních poplatků, v čl. 2 odst. 2 je stanoveno, jaké jsou sazby za posunutí nebo nedodržení řádného termínu splatnosti, kdy podle čl. 2 odst. 2 sazby za posunutí nebo nedodržení řádného termínu splatnosti činí v případě posunutí splatnosti/úhrady studijních poplatků v rozsahu 1 až 30 dní v rámci náhradního termínu 3 000 Kč, v případě posunutí splatnosti/úhrady studijních poplatků v rozsahu 31 - 60 dní v rámci

mimořádného termínu 3 000 Kč, v případě posunutí splatnosti/úhrady studijních poplatků o více než 60 dní v rámci mimořádného termínu 5 000 Kč. Z nařízení rektora 04/2016 - elektronický zápis pak soud prvního stupně konstatoval, že čl. 2 odst. 1 stanoví, že studenti, kteří neprovedou zápis na další akademický rok a nepožádají o zanechání studia do stanoveného data, budou zapsáni ze strany VŠEM v mimořádném termínu na základě volné kapacity jednotlivých studijních skupin/modulů/předmětů, a to bez ohledu na časové preference a studijní potřeby studenta. Podle čl. 2 odst. 2 v případě, že student nechce pokračovat ve studiu, musí uvedenou skutečnost oznámit prostřednictvím SIS VŠEM jako zanechání studia před zahájením elektronického zápisu, aby neblokoval studijní místo a kapacitu, nejpozději však do 30. 6. Z čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu žalobkyně - studijní programy v prezenční a kombinované formě studia pak soud prvního stupně konstatoval, že pro případ neprovedení elektronického zápisu studentem ve stanoveném termínu, je proveden elektronický zápis studijním oddělením na základě volné kapacity pro daný akademický rok. Z čl. 19 uvedeného, konstatoval, že zanechání studia, které je realizováno na základě žádosti studenta s tím, že zanechání studia nezavazuje povinnosti úhrady všech finančních závazků vůči VŠEM v daném akademickém roce nebo časovém období, do kterého provedl elektronický zápis, případně byl zapsán studijním oddělením VŠEM. K zanechání studia na základě žádosti žalované došlo dne 5. 9. 2017, kdy žádost žalovaná odůvodnila tím, že ze zdravotních důvodů nedokončila první semestr, je těhotná a ze zdravotních a finančních důvodů dále školu nenavštěvovala, přičemž na zbylou polovinu studia nemá peněžní prostředky, ani školu nenavštěvuje.

5. Na takto zjištěný skutkový stav věci soud prvního stupně aplikoval § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) a dále aplikoval zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, konkrétně § 36 odst. 1, 3, § 41 odst. 2, § 40 odst. 1, 2, § 56 odst. 1 písm. a), písm. b), odst. 2, § 59 a § 61 a odst. 1, 3 a 4. Po právní stránce soud prvního stupně uzavřel, že mezi účastníky byla platně uzavřena nepojmenovaná smlouva o studiu na vysoké škole, kdy žalovaná se zavázala uhradit studijní poplatky v akademickém roce, do kterého byl proveden zápis, a to i v případě ukončení, zanechání nebo vyloučení ze studia. Již v prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na VŠEM vzala na vědomí, že případné zanechání studia nemůže výši nákladů, které vysoká škola se zajištěním výuky a garancí příslušného studijního místa má, nijak ovlivnit, a proto, mimo jiné, uvedená skutečnost, výši poplatku a jejího závazku jej zaplatit se nemění. Studijní poplatky byly stanoveny částkou 50 000 Kč ročně, celkem 100 000 Kč za standardní dobu studia. Pro případ nedodržení řádného termínu splatnosti byly stanoveny administrativní poplatky ve výši celkem 11 000 Kč při prodloužení delším o více než 60 dní. Pro případ žalované se tak jedná o prodloužení se zaplacením dvou různých plateb, tedy částku 22 000 Kč. Dále soud prvního stupně konstatoval, že žalovaná zanechala studia až po zahájení akademického roku 2017/2018, přičemž byla na tento akademický rok do studia zapsána automaticky. Následně se soud prvního stupně zabýval tím, zda smlouva o studiu na vysoké škole mezi účastníky uzavřená, je smlouvou spotřebitelskou či nikoliv. Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu uzavřel, že smlouvu za spotřebitelskou označit nelze. Konstatoval, že i kdyby však předmětnou smlouvu jako spotřebitelskou posoudil, nemohlo by to mít na oprávněnost nároku žalobkyně vliv, neboť v rámci smlouvy a navazujících vnitřních předpisů žalobkyně se nejednalo o žádné zakázané ujednání, jež by bylo lze posoudit v rozporu s požadavkem přiměřenosti a představovalo významnou nerovnováhu práv a povinností, respektive neobsahovalo žádné ujednání, které by bylo lze označit pro žalovanou jako slabší stranu vztahu, za zvláště nevýhodnou. Soud prvního stupně dále dovodil, že tak na žalované bylo lze rozumně požadovat, aby se seznámila s vnitřními předpisy žalobkyně, a to jednak v době podávání přihlášky ke studiu, v době uzavírání smlouvy o studiu, ale i v průběhu trvání smluvního vztahu, tj. před zanecháním studia z její strany. Žalovaná totiž na závaznost jejích vnitřních předpisů byla dostatečně upozorňována, a to jak v prohlášení studenta, které sama podepsala, tak je taková povinnost stanovena přímo v zákoně (§ 63 zákona o vysokých školách). Vnitřní předpisy žalobkyně jako vysoké školy pak zásadně nelze

pokládat naroveň obchodním podmínkám jiných obchodních společností, a to i s ohledem na to, že tyto předpisy a jejich změny podléhají kontrole, respektive schvalovacímu procesu ze strany ministerstva ve smyslu zákona o vysokých školách a s tím, že zákon stanoví povinnost zveřejňovat registrované vnitřní předpisy vysoké školy na jejich internetových stránkách. Soud prvního stupně proto uzavřel, že potřeba žalobkyně mít zajištěno své financování v předstihu je potřebou legitimní, jež zabraňuje svévolnému předčasnému ukončení studia, respektive požadavek, aby bylo zanechání studia oznámeno před zápisem do dalšího akademického roku za rozumné, nikoliv pak v rozporu s dobrými mravy. Uzavřel, že bylo v kompetenci žalobkyně žalovanou jako studenta, který neprovedl zápis na další akademický rok a nepožádal o zanechání studia do stanoveného data, zapsat v mimořádném termínu na základě volné kapacity jednotlivých studijních skupin/modulů/předmětů, a to bez ohledu na časové preference a studijní potřeby studenta. Jestliže totiž žalovaná argumentovala tím, že automatický zápis se týká pouze zápisu předmětů a nikoliv zápisu do ročníku, soud prvního stupně zkonstatoval, že je nutné použít i výklad systematický a nepřehlízet čl. 19 odst. 1 písm. c), odst. 2 tohoto článku a čl. 26 odst. 4 daného vnitřního předpisu, potažmo vykládat jej v souvislosti i s ostatními k důkazu provedenými vnitřními předpisy. Naopak uzavřel, že pokud žalovaná dostatečně nestřežila svá práva, a nezajímala se o své povinnosti, byla zapsána do dalšího ročníku studia automaticky a vznikla jí tak povinnost uhradit úplatu i za další akademický rok. Argumentaci žalované v tom smyslu, že neměla být zapsána automaticky do dalšího akademického roku, neboť na školním měla dluh, soud prvního stupně rovněž neuznal, neboť zaplacením veškerých plateb byl podmínován pouze elektronický zápis provedený studentem dle jeho preferencí v řádném termínu a nikoliv zápis ze strany VŠEM, tj. zápis automatický, tj. v případě, že student sám zápis neprovede a nepožádá o zanechání studia do stanoveného data. Dále soud prvního stupně uzavřel, že žalovaná byla též upozorňována na povinnost platit administrativní poplatky, a to v obecné rovině v prohlášení studenta, přičemž v tomto směru se měla a mohla seznámit též s vnitřními předpisy, konkrétně nařízením rektora 09/2013. Tyto poplatky jsou účtovány za posunutí nebo nedodržení řádného termínu. Čl. 2 tohoto nařízení je totiž sankčního charakteru pro případ nezaplacení nebo opožděného zaplacení studijních poplatků, přičemž výše těchto poplatků není nepřiměřeně vysoká, při přepočtu sankce 11 000 Kč při šedesátidenním prodloužení z částky 20 000 Kč na denní sazbu se totiž jedná o pokutu ve výši necelých 1 % denně. Jde-li pak o žalovanou, tato je však dlužná druhou splátkou studia školního roku 2016/2017 více jak 3 roky. Sankci představující administrativní poplatek tak nelze pokládat za nepřiměřenou či nemravnou. Protože pak v průběhu řízení nevyplývalo, že by žalovaná, jak druhou splátkou studijních poplatků za akademický rok 2016/2017 ve výši 20 000 Kč splatnou dne 1. 1. 2017, poplatek ve výši 50 000 Kč za akademický rok 2017/2018 splatný dne 1. 8. 2017 a též příslušné administrativní poplatky v celkové výši 22 000 Kč uhradila, soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

6. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř., tedy dle úspěchu ve věci.
7. Žalovaná rozsudek napadla včas podaným a přípustným odvoláním. Odvolací důvody spatřovala v § 205 odst. 2 písm. b), c), e) a g) o. s. ř. Předně měla za to, že soud prvního stupně nepřihlédl k některým jí tvrzeným skutečnostem, a to zejména k okolnostem a důvodům ukončení studia z její strany. Žalovaná totiž studium ukončila ze zdravotních a ekonomických důvodů, které vyplývaly z jejího rizikového těhotenství. Požadavek žalobkyně na úhradu poplatků za studium za semestry, během kterých z výše uvedených důvodů ve studiu pokračovat nemohla, proto považuje za rozporný s dobrými mravy. Tuto skutečnost však soud prvního stupně vůbec nebral v potaz. V rámci odůvodnění se s touto námitkou nevyporádal. Poukázala na judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu, z níž plyne, že k porušení práva dojde, není-li námitka výkonu práva v rozporu s dobrými mravy dostatečně vypořádána v rámci širšího kontextu projednávané věci a chování účastníků sporu, takže není dostatečně zváženo chování obou stran, kdy závěry obecných soudů

směřují jen k jednání jedné ze stran, a proto jsou vůči straně druhé nepřiměřeně tvrdé a přičí se tak požadavkům řádně vedeného procesu a ekvity (III. ÚS 2700/15). V daném případě má žalovaná za to, že soud prvního stupně se v uvedeném příklonu k jednostrannému posouzení věci. Žalovaná totiž vystupovala ve vztahu k žalobkyni jako zájemce o studium, nikoliv v rámci své podnikatelské činnosti či výkonu svého povolání, jakkoliv souvisejícího s právem a nelze tak na ni klást vyšší nároky, a to i pouze z titulu jejího předchozího vzdělání v bakalářském programu v oboru právo v podnikání. Žalovaná dále namítla, že se soud prvního stupně nevypořádal s nejednoznačností vnitřních předpisů žalované. Přiklonil se naopak jednostranně k výkladu, který představila žalobkyně, a žalovanou považoval za tu, která dostatečně nestřežila svá práva a nezajímala se o své povinnosti. Výklad vnitřních předpisů žalobkyně, zejména studijní a zkušební řád, totiž považuje za neodpovídající a zejména pak pokud smysl vnitřních předpisů žalobkyně je takový, jak jej žalobkyně vykládá a soud ve svém rozsudku převzal, nelze žalované v žádném případě klást k tíži, že se s těmito vnitřními předpisy žalobkyně dostatečně neseznámila, či že dostatečně nestřežila svá práva, neboť vnitřní předpis žalobkyně, zejména studijní a zkušební řád, obsahuje logický rozpor v jediném článku, kdy čl. 5 odst. 2 studijního a zkušebního řádu pojednává o zápisu předmětů, oproti tomu však odst. 3 o zápisu k dalšímu roku studia. Tento rozpor totiž byl způsobilý žalovanou oklamat, avšak soud prvního stupně při výkladu vnitřních předpisů žalobkyně žalovanou hodnotí tvrdě, pokud o ní uvádí, že je stěží pochopitelné, z jakého důvodu neřešila zanechání studia dříve. Uvedené je v rozporu se skutečností, neboť žalovaná za účelem ukončení studia navštívila studijní oddělení žalobkyně. Žalovaná dále uvedla, že pokud smyslem daných ustanovení ve vnitřních předpisech je automaticky zapsat studenta do dalšího semestru bez jeho vědomí či souhlasu, tak tato ustanovení jsou v rozporu s dobrými mravy. Soud prvního stupně se však opětovně námitkou nemravnosti automatického zápisu do dalšího semestru nezabýval a s tímto se nevypořádal. Celkově tak rozsudek soudu prvního stupně neobsahuje řádné odůvodnění soudního rozhodnutí a vypořádání se s námitkami uplatněnými účastníky řízení. Rovněž tak se soud prvního stupně nezabýval přímým rozporem v tvrzení žalobkyně a žalované, týkající se snahy žalované o ukončení studia prostřednictvím studijního oddělení žalobkyně. Rovněž tak neposoudil, že v kontextu uvedeného je vymáhání nároku žalobkyně v rozporu s dobrými mravy. Pokud by se totiž tímto tvrzením žalobkyně soud prvního stupně zabýval, nemohl dojít, mimo jiné, k závěru, že žalovaná vzniklou situaci neřešila a o svá práva a povinnosti se nezajímala. Je to naopak žalobkyně, která poskytuje vysokoškolské vzdělání a jako taková by měla primárně cítit etický přístup ke svým studentům a zájemcům o studium a poskytovat těmto plnou podporu při řešení jejich záležitostí a nezneužívat nejednoznačná ustanovení svých vnitřních předpisů ve svůj prospěch a vyvarovat se postupům sledujícím výlučně vlastní zisk na úkor svých studentů. Opačný přístup je totiž nutno chápat jako rozporný s dobrými mravy a veřejným pořádkem. Soud prvního stupně rovněž tak v rámci odůvodnění rozsudku dospěl k nejasnému právnímu posouzení uzavřené smlouvy mezi účastníky. Z rozsudku tak není zřejmé, na základě jakých závěrů považuje či nepovažuje uzavřenou smlouvu za spotřebitelskou. Za nesprávný závěr pak žalovaná považuje i závěry soudu prvního stupně, že na danou smlouvu mezi účastníky uzavřenou, nelze aplikovat § 1753 o. z., upravující neúčinnost překvapivých ustanovení obsažených v obchodních podmínkách. V neposlední řadě žalovaná nesouhlasila ani s výrokem o nákladech řízení. Za odpovídající úkon právní služby advokáta totiž nepovažuje závěrečný písemný návrh žalobkyně a písemné vyjádření žalobkyně k závěrečnému návrhu žalované. Takové úkony jsou zcela nadbytečné a v rozporu s ustálenými procesními postupy. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žaloba se v plném rozsahu zamítá a aby žalované přiznal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

8. Žalobkyně se k odvolání žalované vyjádřila tak, že s tímto nesouhlasí. Pokud jako odvolací námitku žalovaná uvedla, že soud prvního stupně nezohlednil všechny jí tvrzené skutečnosti, zejména to, že studium ukončila ze zdravotních a ekonomických důvodů, což vyplývalo z jejího rizikového těhotenství s tím, že o tomto předložila soudu důkazy, a tedy následný požadavek žalobkyně úhrady studijních poplatků za této situace je v rozporu s dobrými mravy, žalobkyně s tímto nesouhlasí. Žalobkyně ke svým tvrzením o těhotenství předložila těhotenský průkaz, z něhož bylo lze zjistit

pouze to, že byla těhotná. Další skutečnosti, a to, že se jednalo o těhotenství rizikové, však nebylo ničím prokázáno, žalobkyně v tomto smyslu své důkazní břemeno neunesla. Pokud pak žalovaná tvrdila špatné ekonomické podmínky způsobené jejím těhotenstvím, žalobkyně poukázala na to, že již v rámci přijímacího řízení žalovaná byla ztotožněna s tím, že bude samoplátce studijních poplatků, že je nezaměstnaná, přesto však záměrně chce studovat na soukromé vysoké škole navzdory tomu, že toto studium je placené. Je tak zjevné, že finančními prostředky, představujícími příjmem ze zaměstnání žalovaná nedisponovala ještě před svým těhotenstvím a musela si být vědoma finančních nároků na studium, když zvolila studium placené na soukromé vysoké škole. Nastalé těhotenství žalované tak nemohlo mít vliv na její ekonomickou situaci v takové míře, jak se snaží nyní žalovaná tvrdit, respektive, těhotenství nemohlo její situaci dramaticky zhoršit tak, aby žalovaná nadále nebyla schopná nést náklady na studium. V tomto smyslu žalobkyně odkázala i na § 4 o. z., dle něhož se má za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností, a že to každý od něj může v právním styku důvodně očekávat. K zahájení studia žalované tak muselo dojít po její zralé úvaze, při zvážení všech relevantních skutečností, včetně finančních nároků. Dále žalobkyně poukázala na to, že to, že žalovaná svévolně přestala plnit své studijní povinnosti a přestala navštěvovat školu, není zákonným a ani smluvním důvodem pro ukončení jejího studia z její strany. V tomto smyslu lze poukázat i na kogentní § 56 zákona o vysokých školách (zákon č. 111/1998 Sb.), kdy toto ustanovení taxativně vyjmenovává jednotlivé způsoby ukončení vysokoškolského studia. K naplnění žádného ze zde uvedených důvodů pro ukončení studia u žalované však nedošlo. Pokud se tak žalovaná domnívala, že tím, že bez oznámení škole tuto přestala navštěvovat, naplnila důvod pro ukončení studia ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, tj. nesplnění požadavků, vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, žalobkyně uvádí, že studijní a zkušební řád žalobkyně žádné požadavky nestanovuje, respektive zmocňuje rektora ke stanovení podmínek kontroly studijních výsledků, rektor však dle tohoto zmocnění žádné tyto požadavky nestanovil. Vnitřní předpisy žalobkyně tedy při nesplnění studijních povinností v daném akademickém roce žalobkyni stanovily, že žalovanou jako studenta „nevychová“, ale umožňuje mu splnění těchto studijních povinností v dalším akademickém roce. Žalobkyně pro případ žalované nemohla postupovat jinak a studium žalované sama ukončit, jelikož by tak sama porušila své zákonné povinnosti vytvářet studentovi předpoklady pro řádný průběh studia, přičemž tyto povinnosti jsou vysoké škole platnou právní úpravou stanoveny tak, aby student, který byl již přijat ke studiu, mohl v souladu se zákonem a vnitřními předpisy vysoké školy řádně absolvovat výuku a složit předepsané zkoušky za účelem úspěšného absolvování studia a získání vysokoškolského titulu. Žalovaná tím, že po dobu svého studia neoznámila žalobkyni písemně v souladu se zákonem, že zanechává svého studia ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách, tak ponechávala žalobkyně v situaci, kdy tato musela žalovanou posuzovat z hlediska zákonné úpravy podle zákona o vysokých školách nadále za svého studenta a byla povinna i nadále vytvářet personální a materiální kapacity pro studium žalované, která měla možnost kdykoliv ve svém studiu materiálně pokračovat. Uvedené jednání žalobkyně nelze považovat jako jednání rozporné s dobrými mravy, takovým bylo naopak jednání žalované, která v této nejistotě ohledně jejího pokračování ve studiu žalobkyni ponechávala. Pokud pak v rámci odvolání žalovaná namítá, že se soud prvního stupně přiklonil k jednostrannému posouzení věci, pokud konstatoval, že bylo po žalované možno rozumně požadovat, aby se seznámila s vnitřními předpisy žalobkyně, ani s touto námitkou žalobkyně nesouhlasí. Žalobkyně připomněla, že její vnitřní předpisy jsou veřejně přístupné a též byly po celou dobu trvání studia žalované. Nadto to byla právě žalovaná, která v rámci elektronického dotazníku přijímacího řízení uvedla, že rozhodujícím kritériem pro výběr vysoké školy u ní byly nabízené administrativní a studijní služby žalobkyně. Nepochybně se tak žalovaná s administrativními podmínkami studia seznámila, a to právě na internetových stránkách žalobkyně. Žalobkyně dále poukázala na dokument prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na VSEM, kde, mimo jiné, žalovaná odsouhlasila, že případná neúčast studenta na výuce, zanechání, ukončení, přerušení nebo vyloučení ze studia nemůže výši nákladů

VŠEM na zajištění studia ovlivnit. Dále pak to, že ukončení studia z vlastní vůle je možné pouze na základě zaslané žádosti prostřednictvím SIS VŠEM. Pokud pak žalovaná namítá, že vůči žalobkyni nevystupovala v rámci své podnikatelské činnosti či při výkonu svého povolání, ale jako zájemce o studium, a proto na ni nemohou být kladeny vyšší nároky co do porozumění vnitřních předpisů, ani s tím žalobkyně nesouhlasí. Na žalovanou totiž nebyly kladeny žádné vyšší nároky, než na jakéhokoliv jiného studenta, co do porozumění vnitřních předpisů. Podmínky pro každého uchazeče o studium jsou zcela totožné a vnitřní předpisy jsou stejného znění pro všechny studenty. Všichni studenti jsou buď vysokoškolsky vzdělaní lidé, nebo přinejmenším uchazeči o takové vzdělání, respektive studium. Pokud tak soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná již v době přihlášky byla absolventkou bakalářského studia na vysoké škole v oboru právo v podnikání, lze očekávat zvýšenou schopnost porozumění, co do znění vnitřních předpisů, stejně tak jako zvýšenou míru opatrnosti, co do zjištění povinností, které jsou se studiem spojeny. V tomto smyslu tak žalobkyně odkázala na § 5 odst. 1 o. z., dle něhož, kdo se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásí k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena. Jedná-li bez této odborné péče, jde to k jeho tíži. Pokud tedy žalobkyně uvedla v rámci přihlášky ke studiu, že je nositelkou bakalářského akademického titulu z oboru právo v podnikání, používala zkratku tohoto titulu Bc., měla jednat se zvýšenou pečlivostí ohledně svých práv a povinností, které pro ni vyplývaly ze závazku, jako je přihlášení ke studiu na vysoké soukromé škole. Žalobkyně dále poukázala na to, že pakliže se žalovaná rozhodla neplnit převzaté závazky a nechala tento stav po dobu řady měsíců, když žalobkyně nemohla v takové situaci mít ponětí o tom, jaká na straně žalované nastala situace a nemohla předpokládat, že žalovaná již nebude nadále studovat, nelze ji posléze přičítat k tíži ani to, že následně žalovanou do studia elektronicky zapsala. Pokud pak žalovaná tvrdí, že navštívila studijní oddělení s úmyslem danou situaci řešit, nepředložila k tomu žádných důkazů a nelze tak k těmto jejím tvrzením vůbec přihlížet. Jakmile se totiž žalovaná písemně obrátila na rektorát žalobkyně ve věci ukončení studia, a to devět měsíců poté, co nastaly rozhodné skutečnosti pro zanechání studia na její straně, žalobkyně adekvátně zareagovala a vystavila žalované vyrozumění o zanechání studia ve smyslu § 56 odst. 2 zákona o vysokých školách. V rámci tohoto vyrozumění pak byly žalované vyčísleny i veškeré její dluhy. Pokud pak žalovaná reagovala tak, že půlku studia má uhrazenou, na zbylou část však nemá finanční prostředky a že vlastně ani studium hradit nehodlá, neboť školu vlastně nenavštěvovala, její jednání lze považovat za absurdní. Nemůže se totiž domnívat, že zcela postačí přestat navštěvovat školu a její závazek k úhradám plateb tím skončí. Tím, že žalovaná přestala v lednu 2017 školu navštěvovat, nezpůsobila zánik svých povinností, které na sebe převzala, a neznamená to, že žalobkyně neměla povinnost nadále plnit převzaté závazky a zachovávat připravené podmínky pro případný návrat žalované ke studiu. Žalovaná tak nevyužila práva studenta zanechat studium do 30. 6. daného roku s tím, že jinak bude zapsán ke studiu na další akademický rok. Žalovaná však svého studia zanechala až po zahájení dalšího akademického roku. Za této situace žalobkyně byla oprávněněm a ve zcela legitimním očekávání, že žalovaná bude i další akademický rok jejím studentem. Pokud pak žalovaná v rámci odvolání namítá údajnou výkladovou rozpornost vnitřních předpisů žalobkyně, ani s tímto žalobkyně nesouhlasí. Nesouhlasí tak s výkladem žalované, že čl. 5 studijního a zkušebního řádu lze vykládat tak, že se týká zápisů jednotlivých předmětů a ne zápisů do dalšího ročníku studia ve smyslu čl. 19 odst. 1 písm. c) a čl. 26 odst. 4 studijního a zkušebního řádu. Z nařízení rektora 04/2016 o elektronickém zápisu totiž jednoznačně plyne, že zápis do dalšího akademického roku probíhá prostřednictvím zápisu rozvrhu, přičemž se však jedná o jeden identický zápis na následující akademický rok jako pro případ pasivních studentů, jež jsou zapsáni ze strany žalobkyně a rozvrh je jim sestaven na základě volné kapacity jednotlivých studijních předmětů, a to až do naplnění celkové kapacity. Pokud pak žalovaná poukazuje na údajně nejasné posouzení uzavřené smlouvy mezi účastníky, jakožto smlouvy spotřebitelské, ani s tímto žalobkyně nesouhlasí. Soud prvního stupně správně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4532/2014, z něhož plyne, že na předmět činnosti soukromé vysoké školy nelze hledět jako na

činnost podnikatelskou, jelikož taková instituce poskytuje obecně prospěšné služby, zejména tím, že zabezpečuje přístup k vysokoškolskému vzdělání a získávání vysokoškolské kvalifikace v akreditovaných studijních oborech a specializacích, přičemž tak činí jako soukromá vysoká škola, jako nedílný článek nejvyššího stupně české vzdělávací soustavy, centrum vzdělanosti, nezávislého poznání, tvůrčí a vědecké činnosti s významnou úlohou v kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti a jedince. Uvedená smlouva tak smlouvou spotřebitelskou není. Jedná-li se v neposlední řadě o námitky žalované stran vyše náhrady nákladů řízení, žalobkyně poukázala na to, že k sepisu závěrečného návrhu ve věci byla vyzvána soudem prvního stupně s tím, že účastníci si své písemné závěrečné návrhy navzájem zašlou. Z tohoto důvodu se tedy k závěrečnému návrhu žalované i vyjádřila. Náhrada nákladů řízení proto ze strany soudu prvního stupně byla vyčíslena správně a v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. Závěrem žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a žalované přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení.

9. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované **není** důvodné.
10. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně zjistil skutkový stav věci postupem podle § 120 o.s.ř. a správně věc posoudil po stránce právní. Uzavřel, že mezi účastníky řízení byla uzavřena platně nepojmenovaná smlouva ve smyslu § 1746 odst. 2 o. z., a to o studiu na vysoké škole, kdy soud prvního stupně zcela správně konstatoval, že v tomto ohledu je rozhodující podepsané prohlášení studenta, a nikoliv to, zda bylo žalované doručeno vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu zákonem stanovenou formou. Z uvedeného plyne, že žalovaná tak započala studium na soukromé vysoké škole a zavázala se uhradit studijní poplatky, a to i v případě ukončení, zanechání nebo vyloučení ze studia. V rámci prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na VŠEM totiž vzala podpisem tohoto prohlášení jednoznačně na vědomí, že případné zanechání studia nemůže výši nákladů, které vysoká škola (žalobkyně) se zajištěním výuky a garancí příslušného studijního místa má, nijak ovlivnit. Proto tedy uvedená skutečnost výši poplatku a jejího závazku jej zaplatit nemění. Bylo pak prokázáno, že poplatky za studium byly žalované stanoveny pro magisterský studijní program v cenové úrovni Premium částkou 50 000 Kč/1 rok, celkem 100 000 Kč za standardní dobu studia (2 roky). Žalovaná též byla srozuměna s tím, že pro případ nedodržení řádného termínu splatnosti jsou stanoveny administrativní poplatky, a to ve smyslu nařízení rektora 09/2013. Odvolací soud se ztotožňuje též se závěrem soudu prvního stupně stran skutečnosti, že předmětnou smlouvu o studiu na vysoké škole nelze považovat za smlouvu spotřebitelskou. V tomto smyslu tak odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně nepovažuje za vnitřně rozporné, neboť soud prvního stupně vyšel z toho, a to jednoznačně, v bodu 23, že v daném případě se o spotřebitelskou smlouvu nejedná, avšak pouze konstatoval, že i kdyby předmětnou smlouvu jako spotřebitelskou posoudil, nemohlo by to mít vliv na oprávněnost nároku žalobkyně, neboť nelze dovodit, že se pro případ poplatku za studium a jeho výši, jedná o zakázaná ujednání, zakládající rozpor s požadavkem přiměřenosti, případně významnou nerovnováhu práv a povinností, či, že by se v rámci smlouvy jednalo o ujednání zvláště nevýhodná pro jednu stranu, která nebylo lze možno očekávat. V tomto kontextu pak soud prvního stupně též poukázal na to, že zajištění financování žalované a zejména financování v předstihu, je legitimní úpravou zabraňující svévolnému předčasnému ukončení studia, respektive požadavek, aby bylo zanechání studia ze strany studenta oznámeno před zápisem do dalšího akademického roku, lze považovat za rozumné a nikoliv v rozporu s dobrými mravy. Odvolací soud se pak ztotožňuje i se závěrem soudu prvního stupně v tom smyslu, že vnitřní předpisy žalobkyně jako vysoké školy nelze pokládat naroveň obchodním podmínkám jiných obchodních společností, a to právě s ohledem na to, že vnitřní předpisy a jejich změny podléhají kontrole, respektive schvalovacímu procesu ze strany ministerstva a též v souvislosti s tím, že zákon stanoví i povinnost zveřejňovat registrované vnitřní předpisy vysoké školy na jejich

internetových stránkách. Jinak řečeno, skutečnost, že žalovaná v souvislosti s uzavřením smlouvy o studiu na vysoké škole se zavázala platit studijní poplatky ve stanovené výši žalobkyní, jako vysokou školou, nelze považovat za nerovnováhu práv a povinností stran, neboť žalobkyně jako vysoká škola žalobkyni umožňovala přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání vysokoškolské kvalifikace v akreditovaném studijním oboru, respektive specializaci. Stejně tak, jak učinil soud prvního stupně, lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4532/2014, z něhož plyne, že poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu ve smyslu § 59 zákona o vysokých školách, což znamená, že tyto nepodléhají žádné regulaci, neboť nepředstavují žádné přímé (adresné) protiplnění za poskytnuté služby (tj. zprostředkovanou výuku), ale vyjadřují podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium a jejich smyslem není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání. Domnívá-li se tak žalovaná, že skutečnost, že soud prvního stupně nepřihlédl dostatečně k jí tvrzeným skutečnostem, a to zejména okolnostem a důvodům ukončení jejího studia, přičemž tyto důvody na její straně, a to zdravotní a ekonomické, jsou zásadní, nemohla pro ně ve studiu pokračovat, a proto požadavek žalobkyně na zaplacení poplatků je v rozporu s dobrými mravy, odvolací soud s těmito odvolacími námitkami nesouhlasí. Žalovaná si totiž uzavřením smlouvy o studiu na vysoké škole musela být vědoma toho, že uzavírá smlouvu o studiu na soukromé vysoké škole, kde se studium hradí, přičemž bylo zjevné, že přesto formu tohoto studia zvolila. Lze tak plně souhlasit s žalobkyní, že pokud posléze tvrdila, že se dostala do finanční tísně v souvislosti s těhotenstvím, že si musela být vědoma finančních nároků na studium již na počátku tohoto studia a její nastálé těhotenství tak na její ekonomickou situaci v takové míře nemohlo mít dramatický vliv. Nutno tak plně souhlasit se žalobkyní, že k zahájení studia žalovanou na soukromé vysoké škole muselo dojít po zralé úvaze, při zvážení všech relevantních skutečností, a to včetně finančních nároků, jež jsou se studiem na takové škole spojeny. Ve smyslu § 4 odst. 1 o. z. si tak žalovaná nepochybně musela být těchto svých závazků plně vědoma. Argumentuje-li pak žalovaná tím, že soud prvního stupně k uvedenému nepřihlézel, nutno poukázat na to, že dobré mravy lze chápat jako samostatnou množinu norem chování stojících mimo právo, které jsou v právu užívány na základě přímého zákonného odkazu, tedy na základě zmínky v konkrétní právní normě odkazující, například na neplatnost právního jednání, které je v rozporu s dobrými mravy. Jedná se o kategorii silně kulturně a společensky podmíněnou, jejíž obsah se v jednotlivých oblastech (nikoliv nutně jednotlivých státech) liší právě v důsledku odlišnosti náboženské, kulturní i právní tradice. Dobré mravy tak představují pojem se širokým významem, a to jak právním, tak i mimoprávním jako společenské normy chování. Obsah pojmu dobré mravy v právu není možné z podstaty věci přesně definovat a jedná se o jeden z neurčitých právních pojmů, které slouží jako prostředek ke zmírnění případných tvrdostí při aplikaci platného práva („pojistka“, pokud by pouhá doslovná aplikace textu právního předpisu vedla ke zcela neudržitelným závěrům - *at absurdum*), a jejíž účelem je umožnit nalezení, co nejvíce spravedlivého řešení s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu. Obsah dobrých mravů se vyvíjí v čase a v souvislosti s vývojem společnosti ve všech zmíněných oblastech (právní, morální, náboženské i kulturní) a je konkretizován ve vztahu k jednotlivým případům. Lze tak shrnout, že dobré mravy jsou souborem určitých společností vytvořených a uznávaných pravidel slušnosti, které vedou jedince k vzájemnému respektování se navzájem a nepoškozování obecných zájmů společnosti. Lze je označit za soubor hodnotících kritérií, která určují, které jednání je v dané společnosti považované za dobré a které ne. Nutno konstatovat, že, má-li za to žalovaná, že v souvislosti s tím, že uzavřela smluvní vztah, a to smlouvu o studiu na vysoké škole pouze proto, že posléze v průběhu tohoto studia otěhotněla a došlo u ní též k finanční tísně, je nutno požadavek žalobkyně jako vysoké školy, druhé smluvní strany na zaplacení poplatku za studium, považovat za nemravný, tedy v rozporu s dobrými mravy, tento její pohled na věc sdílet nelze. V opačném případě, a to přijetí uvedeného, by totiž bylo lze vyvázat se z uzavřeného smluvního vztahu a povinností z něho vyplývajících (zejména platebních) pouhým odkazem na zdravotní stav, např. na těhotenství, popřípadě finanční potíže. Takto však dobré mravy v daném případě chápat nelze. Odvolací soud rovněž vychází z toho, že soud prvního stupně

nepochybil, nezabýval-li se přímým rozporem v tvrzení žalobkyně a žalované týkající se snahy žalované o ukončení studia prostřednictvím návštěvy studijního oddělení. Nutno totiž jednoznačně vyjít z toho, že studium na vysoké škole bylo možno ukončit pouze na podkladě písemného podání studenta, a nikoliv osobní návštěvy studijního oddělení. Odvolací soud též souhlasí se soudem prvního stupně, uzavřel-li, že bylo možné po žalované rozumně požadovat, aby se řádně seznámila s vnitřními předpisy žalobkyně. Žalovaná se totiž v prohlášení studenta k uvedenému zavázala, když se předně zavázala dodržovat závazky a povinnosti vyplývající z platné právní úpravy, vnitřních předpisů vysoké školy a rozhodnutí orgánu vysoké školy. V tomto smyslu tak odvolací soud nemá za to, že by soud prvního stupně na žalovanou kladl vyšší nároky, byť žalovaná ve smluvním vztahu s žalobkyní nevystupovala v rámci své podnikatelské činnosti či při výkonu svého povolání. Nutno však poukázat na to, jak činí žalobkyně v rámci vyjádření k odvolání žalované, že žalovaná se v rámci smluvního vztahu s žalobkyní ve smyslu § 5 odst. 1 o. z., prezentovala jako nositelka bakalářského akademického titulu z oboru právo v podnikání, tedy lze na ni pohlížet jako na takovou, která se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásila k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu a dává tím najevo, že je schopna jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena, přičemž, jedná-li bez této odborné péče, jde to k její tíži. V neposlední řadě pak nesouhlasí-li žalovaná s tím, jak soud prvního stupně vyložil vnitřní předpisy žalobkyně, zejména pak čl. 5 studijního a zkušebního řádu, ani zde její odvolací námítky odvolací soud nepovažuje za relevantní. Nutno též souhlasit se žalobkyní, že studijní a zkušební řád je obecným předpisem žalobkyně, jakožto vysoké školy, který je podrobně konkretizován jednotlivými nařízeními rektora. Elektronický zápis je pak upraven nařízením rektora 04/2016 o elektronickém zápisu. Uzavřel-li soud prvního stupně, že interpretací čl. 1 odst. 1 a 2 nařízení o elektronickém zápisu lze dojít k závěru, že studenti mají možnost potvrdit, respektive sestavit si vlastní rozvrh na následující akademický rok na rozdíl od studentů, kteří příslušné školní poplatky neuhradí a ti studenti, kteří nezanechají studia, jsou pak zapsáni do dalšího akademického roku ze strany vysoké školy bez ohledu na jejich časové preference, je zjevné, že v tomto smyslu jsou jednotlivé články zcela jasné. Lze tak uzavřít, že zápis do dalšího akademického roku probíhá prostřednictvím zápisu rozvrhu, přičemž se jedná o identický zápis, ať jde o studenty, kteří si sestavují vlastní rozvrh či o studenty, kteří jsou pasivní, a proto ze strany žalobkyně je jim rozvrh sestaven na základě volné kapacity jednotlivých studijních předmětů, a to až do naplnění celkové kapacity. Žalovanou tvrzený logický rozpor v jediném článku, konkrétně čl. 5 studijního a zkušebního řádu v jeho odstavcích 2 a 3 nelze seznat, neboť je zjevné, že se stále jedná o zápis do dalšího akademického roku a nikoliv o zápis předmětů, neboť zápis předmětů bez zápisu do dalšího akademického roku by neměl žádný logický smysl. Má-li žalovaná za to, že automatické zapsání studenta do dalšího akademického roku bez jeho vědomí či souhlasu má být rovněž v rozporu s dobrými mravy, přičemž soud prvního stupně se s touto její námitkou nevyřadil, odvolací soud konstatuje, že žalované již z uzavřené smlouvy o studiu na vysoké škole muselo být zřejmé, že toto studium je dvouleté ve standardním případě, a tedy žalobkyně jako soukromá vysoká škola předpokládala, že základním cílem žalované je studium a jeho řádné ukončení. Lze tak souhlasit se žalobkyní, že žalovaná nemohla očekávat, že pouze proto, že přestane vysokou školu navštěvovat, její závazek tímto skončí, respektive, že nemá nadále povinnost plnit své na podkladě uzavřené smlouvy převzaté závazky a žalobkyně, že rovněž tak nemá povinnost nadále zachovávat připravené podmínky pro návrat žalované ke studiu. Jednání žalované vedlo k tomu, že žalobkyně o jejím úmyslu zanechat studia nevěděla, a proto po celou dobu musela vyhrazovat kapacitu v rámci otevřeného studijního programu na její místo a nemohla přijmout případně jiného uchazeče o studium. Uvedený postup žalobkyně v rámci vnitřního předpisu, který se žalovaná zavázala dodržovat, tak nelze rovněž shledat v rozporu s dobrými mravy.

11. Soud prvního stupně rovněž zcela správně rozhodl ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. i o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem. Napadala-li žalovaná výrok o nákladech řízení, odvolací

soud ani tyto její námitky nesdílí. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že soud prvního stupně při ústním jednání, jak žalobkyni, tak žalovanou, vyzval k podání písemných závěrečných návrhů, přičemž pak stranám též uložil, aby si tyto písemné závěrečné návrhy navzájem zaslaly. Učinil tak nepochybně proto, aby případně strany mohly na závěrečné návrhy navzájem reagovat. Jestliže posléze úspěšně žalobkyni v rámci počtu úkonů právního zastoupení započtl též písemný závěrečný návrh a vyjádření k závěrečnému návrhu žalované a přiznal žalobkyni i náklady právního zastoupení za tyto úkony, učinil tak správně.

12. Lze uzavřít, že odvolací soud neshledal odvolací námitky žalované jako opodstatněné, jež by měly za následek závěr o nesprávnosti rozhodnutí soudu prvního stupně, napadené rozhodnutí proto jako věcně správné, včetně akcesorického výroku o nákladech řízení, dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
13. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. V rámci odvolacího řízení byla plně úspěšná žalobkyně, žalovaná je proto povinna nahradit jí náklady odvolacího řízení. Tyto sestávají ze jednoho a půl úkonu právní služby advokáta po 4 780 Kč (§ 7 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. - vyjádření k odvolání žalované, účast u vyhlášení rozsuku), ze dvou režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhrady za 21 % DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř., tj. 1 631,70 Kč, celkem náklady odvolacího řízení žalobkyně ve výši 9 401,70 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 25. února 2021

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu